

[Socialministeren]

når vi kan forvente de svar og de oplysninger, som man har ønsket, og så må Socialudvalget jo tage stilling til, om man vil vente på dem.

Jeg tror altså, at vi gør os selv og befolkningen en stor tjeneste ved at indse, at når man lovgiver, så eksperimenterer man i stort. Det er ikke noget, oppositioner kan lide, og det er ikke noget, finansministre kan lide. Man vil meget gerne vide, hvor man er henne.

Jeg synes bestemt også, at vi så langt som overhovedet muligt skal sørge for at oplyse, hvad vi kan, men at lovgive på det sociale område er ikke det samme som at vedtage erhvervsstøtte til en eller anden bestemt pulje og så holde op med at bevilge noget, når puljen er brugt. Sådan leger vi ikke i det sociale system. Når vi spænder retsregler og socialt sikkerhedsnet ud under de enkelte borgere, så skal det gælde, uanset om der er 30.000 eller 40.000 mere eller mindre i forhold til det, vi regnede med, da vi i sin tid lavede loven.

Jeg har konstateret, at der på mange områder var overensstemmelse mellem det, fru Hanne Andersen sagde, og det, forslaget indeholder. Det undrer mig overmåde, at Socialdemokratiet ikke skulle være villigt til at gå med til en harmonisering af SU-satserne, al den stund det var – hvis jeg da ikke husker meget galt – et enigt Folketing, som sagde, at når vi havde fået SU-satserne på plads, skulle ungdomsydelsen i bistandsloven rettes ind derefter. Det er en forbedring på 5 mio. kr. Skal jeg forstå meldingen her i dag sådan, at det vil Socialdemokratiet ikke være med til? Det undrer mig meget.

Jeg er glad for den tilslutning, der kom fra de øvrige partier til den del af forslaget, for det er dog et gammelt løfte, vi har givet de unge, at vi skal prøve at harmonisere ydelserne til unge.

Jeg skal sige til Socialdemokratiets ordfører – der sagde, at hvis ministeren vil være med til en analyse, vil Socialdemokratiet også være med til at finde en løsning – at jeg vil være med til at analysere det her lovforslag og bruge alle de kræfter, det skal være, også i ministeriet, på at analysere, hvad det er, vi gør.

Men hvis man vil forlange, at vi nøjagtigt skal kende resultatet anno 1989 den 1. juli kl. 15.00, så må jeg melde pas, og det må enhver kommende socialminister også gøre, hvis man overhovedet vil være bekendt at stå her. Vi kan ikke vide nøjagtigt, hvad vi gør, men vi kan lægge en retningslinje, og vi kan lægge nogle

satser, og vi kan, så langt det er muligt, analysere, hvad vi gør. Derfor vil jeg hæfte mig ved, at Socialdemokratiet lovede, at man vil være med til at finde en løsning på de problemer, som man trods alt erkender at der er.

Jeg er selvfølgelig glad for, at den socialdemokratiske ordfører sluttede sin tale med et gammelt, historisk, radikalt citat af P. Munch. Det kvitterer jeg for.

Jeg vil sige til fru Karen Højte Jensen fra De Konservative, at det er ganske korrekt, at de forslag, der her er fremsat, bygger på den rapport, som blev udarbejdet i samarbejde mellem embedsmænd fra Socialministeriet og Kommunernes Landsforening som en opfølgning af den socialpolitiske redegørelse. Den har jeg stort set arvet, som man vil vide, fra min forgænger.

Jeg går ud fra, at det var en fortealelse, når fru Hanne Andersen i et replikskifte kom til at sige, at forslagene har skabt flere og flere kontanthjælpsmodtagere. Enten har jeg misforstået det, eller også var det en fortealelse. Disse forslag har i hvert fald ikke i sig selv skabt flere kontanthjælpsmodtagere. Jeg tror, vi kan blive enige om, at det, der skaber kontanthjælpsmodtagere, er regler og konjunkturer og vilkår andre steder end på det sociale område, men det er os, der kommer til at stå med smerten, hvis man begrænser dagpengemulighederne, hvis konjunkturerne er nedadgående og arbejdspladser må lukke.

Så jeg skal blot sige til diskussionen om det stigende antal kontanthjælpsmodtagere, at det ser ud, som om antallet stiger, men vi ved stadig væk ikke, før året er forbi, om det er rigtigt. Det er steget fra 260.000 til 290.000 i løbet af et år. Det betyder ikke, at de alle sammen er på kontanthjælp hele året, men det er det antal familier, som er inde i systemet, og vi nærmer os tallet fra 1982.

Til hr. Agerschou vil jeg sige, at det er fuldstændig rigtigt, at vi, da vedtog de faste, retsbestemte ydelser, så i øjnene, at vi ville få tilfælde, hvor nogle ville få mere i kontanthjælp, end når de var på arbejde. Jeg har også redegjort for den politiske situation, hvori vi så disse kendsgerninger i øjnene, jeg har endda skrevet det i bemærkningerne til forslaget, så det er ikke noget nyt. Men det er nok alligevel nyt, at niveauet steg så meget mere, som det gjorde, og at der tilsyneladende er mange flere, der rammer ind i